

Ο πρώτος νεκρός του Σαράντα

(αφιερωμένο στους νεκρούς-ζωντανούς-μαχητές του σαράντα)

Θεέ και σήμερα ντίκρυσα το Φώς,
Τα ακροδάκτυλα επάγωναν απ' ώρα,
Άπλωσε χέρι να πατήσσει αετός,
Μα κείνος μού 'κραξε, σε κίνδυνο η χώρα,

Έσπρωξα δίπλα μου τον φίλο για να δει,
Τον Φασισμό τον επαχθή ν' ανηφορίζει,
ΟΧΙ, ξεπήδησε από μέσα μου φωνή,
ΠΟΤΕ, ο Έλληνας την πλάτη δεν γυρίζει,

Ευθύς, σημάδια θεϊκά με τριγυρνούν,
Κι εγώ, ασάλευτος θωρώ και τα θαυμάζω,
Χρονοπελέκητα τα σύμβολα δονούν,
Αγκαλιαστός με την ιδέα μου ανταριάζω,

Άσπλαχνες ώρες, που η μοίρα μας κεντά,
Μια σφαίρα διάβηκε τ' ατσάλινο το στήθος,
Φωτογραφία ματωμένη, με παιδιά,
Την ακροκύτταξα και σίγησε ο ήχος,

Χέρια ηρώων, με τραβήξαν σε χορό,
Ψυχοτινάχτρες φίλιες μοίρες μ' οδηγούσαν,
Με το οινόμελο η Ελλάδα κι' αγιασμό,
Έλουζε νέα παλληκάρια που γελούσαν,

Μαργαριτόγιομες οι γιούσες στα μαλλιά,
Αλλά, σαν άπλωσα το χέρι να τις πιάσω,
Είδα την ΝΙΚΗ, να καλπάζει στα βουνά,
Έμουν νεκρός, κι όμως μπορούσα να γιορτάσω.

Τάκης Ιωαννίδης
Οκτώβρης 2005